

SAMUEL BJØRK

MUSIA NÁJŠŤ
PÁCHATEĽA, SKÔR
NEŽ VYBUCHNE
ĎALŠIA BOMBA

BOMBOVÝ
ATENTÁTNÍK

IKAR

SAMUEL BJØRK
BOMBOVÝ
ATENTÁTNÍK

Preložili Zuzana Inczingerová
a Lenka Bjordal

Samuel Bjørk

BOMBEREN

Copyright © Samuel Bjørk 2025

Published by agreement with Ahlander Agency.

Translation © 2026 by Lenka Bjordal, Zuzana Inczingerová

Cover photos © Shutterstock/isifa

Cover design © 2026 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0700-0

PRVÁ ČASŤ

1

Abraham Jacobsen, farár v dôchodku, sedel v metre a nevedel sa zbaviť nepríjemného pocitu, že stratil vieru v Boha. Počas rannej bohoslužby pred niekoľkými hodinami zdvihol zrak k nebu a dovolil si položiť priamočiaru otázku.

Jestvuješ vôbec? Ak áno, *ako si mohol dovoliť, aby sa niečo takéto stalo?*

Sedemdesiatdvaročný muž sa zahľadel von oknom a zhlboka si povzdychol. Pred očami sa mu mihali domy a stromy, no v skutočnosti ich nevnímal. Okolité svet nadobudol sivú farbu a stratil zmysel. Kedysi to však tak nebolo. Vždy bol veľmi vnímavý a vychutnával každý okamih života stvoreného na Boží obraz, no v posledných rokoch?

Nie, jednoducho to už nebolo ono.

Nastúpili pochybnosti.

Abraham Jacobsen vyrástol vo veľmi pobožnej rodine v južnom Nórsku, preto bolo nanajvýš zvláštne, že iniciatíva vytvoriť malé alternatívne kolokvium na teologickej fakulte prišla práve od neho. Diskutovali na ňom práve o veciach, o ktorých sa nerozprávalo. Napríklad o ženách farárkach. Prečo by nemohla viesť farnosť žena? Alebo o homosexualite, ktorá bola vtedy prísne zakázaná vo všetkých spoločenských vrstvách, nielen v kostole. Ich skupinka sa stretávala potajme, v jednej z najvzdialenejších miestností v suteréne fakulty. A keby ich činnosť neodhalili a ne-

zakázali profesori, bolo by to neuveriteľne vzrušujúce obdobie jeho života.

Pretože práve tam stretol ju.

Ruth.

Najkrajšiu ženu, ktorú kedy videl. Najkrajšiu osobu, ktorú kedy stretol.

Abraham sa usmieval, keď metro zastalo na ďalšej zastávke a pasažieri začali z neho vystupovať alebo doň nastupovať. Túto trasu absolvoval trikrát do týždňa, do centra a potom ďalej do mestskej časti Manglerud.

Šiel na jej hrob.

Nástojila na tom, práve na tejto časti jej veľmi záležalo. Chcela, aby ju pochovali pri rodičoch, a on proti tomu nenamietal. Preto meral toľkú cestu, aby ju navštívil. Vlastne teraz, keď tu už nebola, toho nemal veľa na práci. Bola jeho život a chýbala mu tak veľmi, že niektoré rána takmer nedokázal otvoriť oči.

Jestvuješ vôbec?

Vyzrel von oknom vo chvíli, keď sa pred ním mihla postava bežiacia po nástupišti, ktorá sa vzápätí usadila vo vzdialenom konci vozňa. Bolo sobotné dopoludnie, keď metro zväčša praskalo vo švíkoch, no nie dnes. Nevedno prečo dnes metro nebolo preplnené, práve naopak. Iné životy. Mladý pár, usmievajúci sa muž, nežný výraz na tvári, hladil jej vlasy. Matka s dieťaťom v lone, chlapčekom so svetlými kučerami. Smial sa a prstom ukazoval na chlapíka v kostýme klauna, držiaceho v ruke balón znázorňujúci zviera, očividne bol na ceste na narodeninovú oslavu. Zachmúrený podnikateľ, aktovka položená na kolenách, potichu vrazil niečo do mobilu a vehementne pri tom gestikuloval.

Našťastie tam nebolo priveľa tinedžerov. Počas rokov sa z neho stal opatrnejší človek, ba dokonca takmer trocha vystrašený. Raz, keď s Ruth cestovali do mesta, ukradol jej akýsi mladík kabelku a navyše sa za svoj čin očividne ani zamak nehanbil. Pristúpil k nim, vytrhol jej ju z lona a vystúpil, akoby to bola najprirodzenejšia vec na svete.

Čože?

Skutočne sa svet uberal týmto smerom?

Žeby sa ľudia naozaj prestali zaujímať jeden o druhého?

Túto otázku si nahlas kládla Ruth ešte v ten istý večer.

Prečo Boh dovolí, aby sa dialo niečo také?

Je Boh skutočne dobrý?

Je Boh naozaj všemohúci?

Prečo teda ľudia tolko trpia?

Vojny, hlad, núdza, nespravodlivosť, aký to má vôbec zmysel?

Vtedy ju učičikal tým, že jej pripomenul slová Tomáša Akvinského, že Boh dal ľuďom slobodnú vôľu a ľudia sú sami zodpovední za svoje činy. A že dobrí ľudia budú v nebeskom kráľovstve odmenení.

Ale teraz?

Abraham Jacobsen žil celý svoj život v súlade so Svätým písmom, no toto?

Nie, toto nikdy nebude schopný odpustiť.

Rakovinu, ktorá jej vzala život.

Spôsob, akým zomrela.

Choroba bola jedna vec. Boh mal svoje vlastné cesty, no čo to utrpenie, ktorým musela prejsť?

Nie, nebolo to správne.

Taký dobrý človek.

Osoba, ktorá zasvätila svoj život pomoci iným.

Celý rok sa zmietala v neopísateľných bolestiach, ležiac na nemocničnom lôžku, a pomaly sa mu strácala pred očami.

Pomôž mi.

Vychudnuté ruky, ktoré sa k nemu v jeden večer pomaly nahováli, žiaľ na jej tvári, suché, popraskané pery, ktoré sa ledva pohybovali.

Abraham, pomôž mi.

Vyžadovalo si to všetky jeho sily.

Aby to neurobil.

Stačilo by, aby jej na tvár pritisol vankúš.

A ukončil tak jej trápenie.

Vtedy sa to v ňom zakorenilo. A od jej pohrebu to v ňom naďalej rástlo. Po večeroch, keď sedel pri kuchynskom okne, teraz už sám.

Jestvuješ vôbec?

Prečo si teda dopustil, aby tak trpela?

Abraham zatvoril oči a len tak tam sedel s pochmúrnymi myšlienkami, keď sa zrazu mykol, lebo ktosi na opačnom konci vozňa zreval:

„Bomba!“

„Ona má bombu!“

Akoby tam v skutočnosti nebol, akoby sa scéna pred ním odohrávala kdesi inde, zostal sedieť na mieste s ústami dokorán a iba cival na paniku, ktorá okolo neho narastala.

„Bomba!“

Ludia sa hrnuli do jeho časti vozňa. Matka s chlapcom so svetlými kučerami ochromená strachom. Žena asi v jeho veku, potkýnajúca sa o palicu v ruke.

„Má bombu!“

Čože?

„Zachovajte pokoj!“

Vozňom sa niesol hlas muža, ktorý mával rukami. Ludia okolo neho kričali a vrieskali.

„Presuňte sa do zadnej časti!“

Žena v zelených šatách sa potkla o mladého chlapca, stratila okuliare a vzlykajúc zostala ležať na zemi rovno pred ním.

„Poriadne sa držte!“ skríkol muž. „Narátam do troch a zatiahnem za núdzovú brzdu!“

Jeho hlas v rozruchu takmer nebolo počuť.

„Raz... dva... tri!“

Abraham sa silno chytil držadla a sklonil hlavu. Zrazu sa rozlahl priam nemožne hlasný zvuk škrípajúcich bŕzd a nasledoval náraz, taký silný, že si udrel hlavu o sedadlo pred sebou. Na

okamih stratil vedomie, vzápätí ho však prebral hlas muža, ktorý predtým kričal a teraz sa nad ním skláňal.

„Ste celý?“

Vozeň zastal. Za oknom videl ostatných cestujúcich.

„Má bombu,“ pokračoval muž a schytil ho za rameno. „Podďte so mnou. Musíme sa dostať von.“

Muž mu pomohol vstať a podopieral ho celou cestou k stredným dverám.

Vtedy ju Abraham zbadal.

Ženu, o ktorej všetci hovorili.

Osamote.

Úplne na konci vozňa.

„Podďte!“ zvolal muž a ťahal ho k otvoreným dverám. „Môže to kedykoľvek vybuchnúť!“

Muž sa ho pokúsil postrčiť von, Abraham však akoby vrástol do zeme.

Je to ono?

Abraham rýchlo vzhliadol k nebu, potom opäť spočinul zrakom na žene na konci vozňa.

Toto mám urobiť?

Muž bol vonku a neprestajne naňho volal, stojac pred zástupom vrieskajúcich ľudí.

„Podďte!“

Abraham mávol rukou a urobil zopár opatrných krokov k prostredným dverám.

Konečne ju videl zreteľne.

Úplne obyčajná žena.

V úplne obyčajných šatách.

Vydesená na smrť.

Chvejúca sa.

S čímsi pripevneným na hrudi.

Abraham ignoroval posledný výkrik muža stojaceho vonku a pokojne si sadol na sedadlo pred ženou.

„Dobrý deň,“ pozdravil ju opatrne.

Žena naňho len zdesene hľadela.

„Volám sa Abraham. Ako sa voláte vy?“

S panikou v očiach iba krútila hlavou.

„Nemôžete rozprávať?“

Žena zadržala dych, v očiach sa jej zračilo zúfalstvo.

„Nebojte sa,“ upokojoval ju Abraham.

Vtom sa čosi na jej hrudi pohlo a z hrdla sa jej vydral pridusený výkrik.

Červené číslo.

5.

„Som tu s vami.“

Abraham sa nahol dopredu a chytil ju za ruky.

4.

Žena lapala dych, pery mala úplne biele a zúfalo naňho upiera-
la naširoko otvorené oči.

3.

Čas akoby sa zastavil. Všetko navôkol akoby prestalo existovať. Zrazu pred sebou videl Ruth. Pred mnohými rokmi. V záhrade letného sídla, ktoré si prenajali. Mala oblečené kvetované šaty, ktoré považovala za príliš odvážne, no nakoniec si ich obliekla, lebo jej ich kúpil on. Slnko jej láskalo krásne formované plecía a jeho lúče sa odrážali na hladine jazera pred nimi. Jeho ruka spočívajúca na jej jemnom chrbte, nádherný úsmev na jej peha-vej tvári. Zrazu sa ocitol niekde inde. V dome v radovej zástavbe, ktorý si nemohli dovoliť, ale aj napriek tomu si ho kúpili. Ich prvý spoločný príbytok. Rádio hrajúce v pozadí, Ruth pohmkávajúca si melódiu, zatiaľ čo vešala pásikavé záclony v kuchyni. Záhradná hadica, ktorá dobre netesnila, prúd vody, ktorý ju ostriekal, keď bežala naboso po mokrom trávniku a nahlas sa smiala.

A potom čosi iné, oveľa zreteľnejšie.

Jej tvár.

O niečo staršia.

Usmievala sa, obklopoval ju kruh svetla a okolo nej sa vznášala aura pokoja.

Poznanie.

2.

„Nie sme sami,“ usmial sa jemne.

Žena otvorila ústa a skríkla.

1.

Abraham Jacobsen jej stisol ruku tak silno, ako len vedel.

A zatvoril oči.

2

Jessica Blomqvistová stála pred budovou súkromnej kliniky Volvat a civela na mobil, akoby to z nejakého neznámeho dôvodu malo zmeniť jej situáciu. Dohodli sa na deviatu hodinu. Žeby na to opäť zabudol? Tridsaťštyriročná žena znova vytočila číslo, no aj tentoraz sa dovolala priamo do odkazovej schránky.

Dobrý deň, dovolali ste sa k Rockymu. Odkaz nezanechávajte, lebo aj tak si ho nevy počujem.

Tentoraz jej to však slúbil. Bolo to drahé a posvätné. *Rocky, prídeš, nemám pravdu?* Hľadel na ňu tým svojím zastretým pohľadom ako vždy, keď bol duchom neprítomný, chytila ho však pevne za plecia a zahľadela sa mu rovno do očí.

Sobota. O deviatej. Pred Volvatom. Okej?

Jessica Blomqvistová si povzdychla a vrhla pohľad na hodinky. Päť minút po deviatej, pričom sa mala dostaviť na kliniku o čosi skôr. Nie, mali tam byť o čosi skôr spolu. Nemalo zmysel, aby šla dnu sama. Dnes mali vyšetriť jeho. Lepšie povedané, kvalitu jeho spermii. Rovnako ako mali skontrolovať, do akej miery sú jeho semenníky životaschopné a či jej môžu poskytnúť to, po čom túžili.

Dieťa.

Pracovala ako novinárka pre denník VG. Viacero kolegyň jej pošepkalo do ucha, že otehotniť pravdepodobne nie je až taký

dobrý nápad. Nie teraz, keď jej kariéra dosahovala vrchol. Mužov v najvyšších pozíciách systému takéto správy netešili. Tehotné novinárky, ktoré nastupovali na materskú dovolenku a časom získavali iné priority než prácu. Samozrejme, nebolo to oficiálne stanovisko, lebo takúto zlú reklamu si nemohli dovoliť, bolo to však tak. Alebo nie? To je fuk, už sa rozhodla.

Chcela mať dieťa.

A to za každú cenu.

Dopekla!

Pokrútila hlavou a opäť skontrolovala čas na hodinkách.

9.06.

Mala by mu znova zavolať?

Nie, nemá to zmysel, alebo áno?

Poznala ho ako svoju dľaň. Videla ho pred sebou. Vonku pred ateliérom na ich chate v okrese Hvaler. Jeho intenzívny pohľad, ktorým hľadá na plátno. Hudba v pozadí. Nezaujmem o to, či je deň alebo noc. Nadránom určite odpadol od únavy a zabudol na všetko ostatné. Nielen na ňu, ktorá naňho len zriedkakedy kládla nároky, ale aj na to, že teraz na tom trvala.

Tentoraz prídeš, okej?

Áno, áno, upokoj sa, Jessica. Pravdaže prídem. Veľmi dobre vieš, že aj ja chcem mať deti.

Jessica si znova vzdychla a klesla na lavičku.

Bola to vôbec pravda?

Raz večer v ateliéri, po niekoľkých pohárikoch červeného vína navyše, jej predsa jasne povedal, čo si o tom myslí. *Jessica, chceš mať dieťa len preto, lebo tvoje vlastné detstvo bolo hotová tragédia. A chceš si to kompenzovať založením vlastnej rodiny.* Vtedy mala pod čapicou aj ona, preto nedokázala v rýchllosti nájsť vhodnú odpoveď, no keď sa na druhý deň ráno zobudila, uvedomila si, že mal pravdu.

Matka.

Nie, dočerta, bola to chyba, lebo ona ňou nikdy nebola, však? Matka? Postarala sa o seba sama. Odkedy bola malá. Varila si

sama. Aj si sama prala. Robila si školské úlohy, takisto sama. Robila všetko pre to, aby pred okolím zamaskovala skutočnosť, že má matku, ktorá na ňu nedáva pozor a väčšinou polomŕtva vylihuje na gauči v obývačke, ak sa náhodou nepremáva po meste a nehľadá ďalšieho idiota, ktorého by mohla dovliecť domov, aby jej pomohol zaplatiť účty a zaobstaráť jej niečo na pitie.

Dieťa.

Normálna rodina.

Skutočne to nebolo správne?

Želať si čosi také?

Minulú jeseň napísala sériu článkov o deťoch rodičov alkoholikov, za ktorú ju nominovali na prestížne novinárske ocenenie. V redakcii jej všetci tleskali. *Dočerta, Jessica, tak prekliato skutočné, nechápem, ako to robíš!*

Hm, ako asi?

Samozrejme, že nikomu nič nepovedala, nechcela totiž, aby o tom ľudia vedeli.

Bola som jedným z nich.

Jessica si znova povzdychla a skontrolovala hodinky.

9.07.

Doriti, Rocky!

No tak!

Práve sa mu chystala zavolať, keď zrazu zem okolo nej zadunela a sklo v oknách okolitých budov zarinčalo.

Dofrasa, čo to malo byť?!

Ľudia na parkovisku zastali a obzerali sa okolo seba. Dieťa v kočíku sa rozplakalo, okná sa otvárali, vykúkali z nich zvedavé tváre, vystrkovali prsty a ukazovali.

Zo zadnej časti budovy vybehol mladý muž a kričal:

„Vybuchlo to tam hore! Explózia!“

Prebudila sa v nej novinárka, schmatla kabelku a rozbehla sa za mužom, ktorý práve zabočil za roh.

„Pozrite sa, tamto, tam horí!“

Zbadala to až teraz. Hustý tmavý dym, plamene šlahajúce ponad strechy domov pri stanici metra.

Dopekla!

Čo to malo znamenať?

Musela zavolať do redakcie.

A nejako sa tam dostať, tak blízko miesta činu, ako sa len dalo.

Jessica sa poobzerala okolo seba.

Aká bola najrýchlejšia cesta? Cez podchod k stanici metra na zastávke Majorstua? Alebo by mala nasledovať koľajnice na povrchu?

Práve bežala k parkovisku, keď jej zazvonil mobil.

Dopekla, Rocky!

Teraz voláš?

Vrhla pohľad na vchod.

Čoskoro bude desať minút po deviatej.

Ešte stále to mohli stihnúť.

Okej.

VG už určite vyslalo na miesto iných novinárov.

Zúrivo pokrútila hlavou a prijala hovor.

„Kde, dočerta, trčíš?! Čakám na teba už takmer dvadsať minút!“

Na druhej strane linky zostalo ticho.

„Haló! Kde, dočerta, si?!“

V mobile sa zrazu ozval jemný smiech.

Nebol to Rocky.

Bol to cudzinec.

Muž.

Hlboký hlas s akýmsi kovovým prízvukom.

„Ahoj, Jessica, prepáč, že ťa vyrušujem.“

Jessica si povzdychla.

„Okej, sorry, ale momentálne nemám čas sa zhovárať.“

„Myslím, že máš. Urobilo to bum, alebo sa mýlim?“

„Hm... čo tým chceš povedať?“

„Nechcela by si byť mojou priateľkou?“

„Priateľkou?“

Muž sa zasmial.

„Áno. Páčiš sa mi, Jessica. Priam dokonale sa na to hodíš.“

„Hm, v poriadku. Netuším, kto si, ale teraz nemám čas na hlúposti, okej?“

„Bola prvá,“ pokračoval muž pokojne.

Prvá?

Dopekla, kto to je?!

Jessica zastala a obzerala sa okolo seba. Navôkol vládol chaos. Ľudia sa ponáhľali preč, jednu uplakanú ženu utešoval jej muž. Sirény v dialke. Mnoho sirén.

„Jessica, si tam?“ pokračoval hlas. „Chcela by si byť mojou priateľkou? Alebo mám zavolať niekomu inému?“

„Hm, nie, som tu.“

„Výborne. A chceš byť mojou priateľkou?“

Popri nej sa prehnali dve policajné autá a záchranka so sirénami, smerujúc na ulicu Sørkedalsveien.

„Hm, áno. Áno, pokojne môžem byť... tvojou priateľkou. S čím ti môžem pomôcť?“

Dopravou sa predierali hasičské autá so zapnutými sirénami.

Hlas na druhej strane linky znel pobavene.

„Skvelé, tak sme dohodnutí. Ďakujem, Jessica. To bolo zatiaľ všetko.“

„Počkaj,“ vyhrkla Jessica.

Srdce jej silno búšilo.

Znova sa rozhostilo ticho.

„Áno?“ ozvalo sa napokon.

„Ak máme byť... priatelia, mala by som vedieť aspoň to, kto si, nemyslíš?“

Muž sa zasmial.

„Môžem ti dať náповeď.“

„Dobre.“

Okolo nej sa prehnal ďalší rad húkajúcich sirén.

„Pozri sa do zrkadla,“ odvetil hlas pokojne.

„Čože? Čo tým myslíš?“

„Pozri sa do zrkadla.“

„Do zrkadla?“ začudovala sa Jessica. „Čo to má...?“

Viac sa však nedozvedela.

Hlas na druhej strane linky sa odmlčal.

3

Vyšetrovateľ vražd Holger Munch sedel na terase svojho domu, na sebe mal béžové šortky a kvetovanú košeľu. Nedokázal si spomenúť, kedy naposledy si doprial niekoľko dní voľna. Oprel sa o chrbát ležadla, položil si ruky na vydúvajúce sa brucho a pri pohľade na udržiavanú záhradu sa neubránil úsmevu. Bolo nad slnko jasnejšie, že to s rastlinami vie. Za nabiele natretým domom v mestskej časti Røa nemali síce najväčšiu záhradu na svete, ale aj tento rok sa jej ju podarilo zveladiť. Marianne, jeho manželka a láska jeho života. Spoznali sa na strednej škole a odvtedy boli spolu. Munch si rukou prešiel po ryšavej brade a s láskou na ňu myslel. Pripravila mu raňajky, do vázy vložila kvet a priložila rukou napísaný odkaz.

Nezabudni, že dnes večer má Miriam predstavenie! Domov prídem okolo štvrtej a pôjdeme tam spoločne, okej?

Munch vzpažil ruky, potlačil zívnutie a z balíčka na stolíku vylovil cigaretu. Mal za sebou neuveriteľný rok. Možno jeden z najvzrušujúcejších a najuspokojivejších rokov z jeho dvadsaťročnej policajnej kariéry. Nové oddelenie vražd. Vo vlastných priestoroch, na ulici Mariboes gate trinásť, ďaleko od vzruchu policajného riaditeľstva v mestskej časti Grønland. A koho si vybrali za šéfa? Munch sa znova usmial, zapálil si cigaretu a nastavil tvár slabému júnovému slnku. Nebol to práve najteplejší začiatok leta v Osle a ona mu to v uplynulých týždňoch stále naznačovala.

Holger, čo keby sme si tento rok niekam vyrazili? Povedzme k Stredozemnému moru? Aby sme si užili trocha slnka?

Vyhýbal sa tomu, ako sa len dalo, a použil rovnakú výhovorku ako vždy. Prácu. Musel byť k dispozícii. Čo je také zlé na chate, kde trávili každé jedno leto? Videl na nej, že takúto odpoveď nechcela počuť, no prestala nástojiť. Veľmi dobre ho totiž poznala. Tlačiť sa v preplnenom charterovom lete, len aby boli obkolesení ožratými ľuďmi, sedieť hlava na hlave na pláži a jesť „nórske mäsové gulky“ v jednej z preplnených reštaurácií? Čo sa to s tými ľuďmi porobilo? Keď bola Miriam malá, dal sa prehovoriť na dovolenku na Kanárskych ostrovoch a nenávidel každú sekundu toho pobytu. Už nikdy viac. Chata. Nikde ani nohy. To bola preňho skutočná dovolenka. Aspoň tých zopárkrát, čo sa mu naskytla príležitosť.

Munch si potiahol z cigarety a zatvoril oči. Nedokázal ju dostať z hlavy. Mal voľné ruky. Najal tých najlepších. Bol si istý, že jeho oddelenie už nemôže byť kvalifikovanejšie, keď mu zrazu zazvonil mobil. Volal mu niekdajší kolega, ktorý pôsobil toho času ako rektor na Vysokej škole policajnej.

Munch, myslím, že tu pre teba niekoho mám. Je skutočne špeciálna.

Práve sa nachádzal uprostred vyšetrovania jedného prípadu, preto si len veľmi neochotne našiel čas a stretol sa s ňou. Po dvadsiatich minútach ju namieste najal.

Mia Krügerová.

Štyridsaťštyriročný muž si zvykol, že ľudia naňho hľadajú s rešpektom, toto mladé dievča si však sadlo na náprotivnú stoličku a pôsobilo dojmom, že jej ani zamak nezáleží na tom, kto je.

Štíhla. Oblečená v čiernom. Tmavé vlasy jej rámovali peknú tvár. Nebesky modré jasné oči, pohľad, ktorý akoby mu videl rovno do duše.

Telá dvoch chlapcov nájdených na poli, červená líška položená medzi nimi.

Nechal ju, nech si v kaviarni prezrie fotografie z miesta činu, zatiaľ čo ju so záujmom pozoroval.

Dvadsaťjeden rokov.

Munchovi naskočili zimomriavky, keď napokon zatvorila zložku a posunula mu ju, akoby to bola najprirodzenejšia vec na svete.

Chýbajú vám tu nejaké fotografie.

Munch si pohladil bradu a niečo si zamrmlal popod nos.

Teda najal, ako najal.

Zatiaľ ešte nepodpísala pracovnú zmluvu.

Prípady vyriešili a odvtedy ju nevidel.

Jej sestra. Dvojča.

Závislá od heroínu.

Mia po nociach prečesávala ulice mesta v snahe nájsť ju, no nakoniec tomu Munch musel urobiť rázny koniec.

Mia, musíš aj spať.

Takto to ďalej nejde.

Sestru sa jej napokon podarilo nájsť, no akosi nedokázal rozlúštiť jej odpoveď, keď sa s ňou naposledy telefonicky zhováral.

Premyslím si to.

Munch si povystieral ruky, potlačil ďalšie zívnutie a pobral sa do kuchyne, aby si uvaril kávu. Odkaz ešte vždy ležal na stole. Miriamino predstavenie. Samozrejme. Samozrejme, že si ho nedá ujsť. Na okamih sa o svoju tínedžerku a jej spoločenský život obávali. Väčšinu času totiž trávila vo svojej izbe. Žeby nemala nijakých priateľov? Potom sa však zjavil tento divadelný krúžok a Miriam takmer nebola doma. Bola to pre ňu skvelá príležitosť. Munch vzal lístok a chystal sa ho pripevniť na chladničku, keď mu zazvonil mobil.

Pozrel sa na displej.

Anette Goliová.

Jeho pravá ruka, prvá osoba, ktorú najal. Jednoducho nevedel, čo by si bez tejto šikovnej policajnej právničky počal.

„Áno? Tu Holger.“

„Už si o tom počul?“

„O čom?“

Goliová bola očividne vystresovaná a znelo to, akoby sa niekam ponáhľala. V pozadí počul buchnutie dverí na aute.

„Na stanici metra došlo k explózii. Neďaleko zastávky Majorstua. Zvolávajú všetky oddelenia.“

„Čože?“

Munch zostal stáť s lístkom v ruke. Akoby vrástol do zeme. Marianne a Miriam. Nakupovanie? Kam sa to chystali? Do centra? Nie, mali namierené do nákupného strediska Sandvika Storsenter. Nachádzalo sa presne opačným smerom.

Nie sú nablízku.

„Bomba,“ pokračovala Goliová. „Žena s vestou. Chcú, aby sme prípad vzali my.“

„Čože? My máme...“

„Plná pohotovosť,“ skočila mu Goliová do reči. „Obranné zložky, Policajná bezpečnostná služba, Národná bezpečnostná agentúra a všetky policajné zložky sú povolané do služby. Na riaditeľstve údajne vládne totálny chaos. Vláda zasadá na mimoriadnom krízovom stretnutí, spustili aj protokol na ochranu kráľovskej rodiny. Ako rýchlo sa vieš dostaviť do kancelárie?“

„Teda... samovražedná atentátnička?“ vydýchol Munch a smeroval k dverám.

„Ešte to nevedia naisto. Prídeš, alebo nie?“

„Už som na ceste,“ ubezpečil ju Munch a z háčika pri dverách zvesil kľúče od auta.

„Obvolala som všetkých,“ pokračovala Goliová. „Katja je v Holandsku, Fredrika sa mi nepodarilo zastihnúť, no Ludvig, Anja a ten nový, Larsen, sú už na ceste.“

„Výborne,“ vyhlásil Munch a uvedomil si, že stojí vonku na schodoch a je bosý.

Doriti!

Vbehol dnu, obul sa a ponáhľal sa späť k autu.

„Žena s vestou? To je všetko, čo vieme?“

„Áno, zatiaľ nič viac,“ pritakala Goliová. „Všade je chaos. Pokúšajú sa získať prehľad. Si na ceste, či nie?“

„Budem tam onedlho,“ odvetil Munch.

A zasunul kľúč do zapalovania.